ja uiuma lůa, waus kui kiwwi põhja. Teised kargasid appi ja töid tedda weest wälja. Omma önnetust kahhetsedes oigas ja ůtles: „ei ma nụůd ennam omma jalga wette ei pista, enne kui uiumise ammeti kätte saan."

Armsaks piddamine.

Ůks issa küssis omma tůtrekese käest: kuida se peaks ollema, ehk kust se tullema, et sa köikide melest armas olled? — Ei minna sedda ei tea, wastas laps; agga se tulleb ehk sest, et minno melest köik innimesed armsad on.

Wabbandamine peab aitama.

Perremees läks jo kolmat korda ůht unnekotti hụůdma ja ůtles: „kas sa saad wahhest maast ůllese; pääw ůllewel körges; külla rahwas köik põllal töös!" Pois, pead kratsides ja käppoga silmi lahti kiskudes, unnistas wasto: „egga se siis minno sụ ep olle, et pääw enne töusis kui walge wälja tulli."

Issi mötte.

Kaks soldatit ollid sõa-aial túnni peal. Teine neist olli wässind, istus mahha ja jäi tukkuma. Äkkitselt tulli sure-tůkki kụul ja wiis tukkuja pea ärra. Teine sedda nähhes ůtles: „watt sedda wisi! Kui ta nụůd ůllese ärkab, küll ta siis hakkab pead takkaotsima."

Polle warra, polle waenlasid.

Warras pugges ůhhe waese urtsikuse ja hakkas seäl kässikaudo otsima, kas middagi peuse pudub. Wanna wäeti, kes temma sissetullemisest ůlles ärkas, ja tubba möda käimisest ärramärkas, et ta warras olli, ůtles tassaselt: „mis sa, wend, siit pimmedas kätte saad, kust ma walges ůhtigi ei leia!"

Öigus ei olle melitamise kaup.

Wimandi töusis kohtomeeste wallitsemise jures suur waidlemine, sest et ůhhed usi tahtsid ja teised wanno paigale sowisid. Ůks, kes ennese melest tark, ja ennekäidud teed tassasemaks piddas, tahtis tähhendamise-sönnaga tůllile ótsa tehha ja ůtles: „ụed sapad pitsitawad." Teine oskas ja kostis: „wannad tewad seddasamma, kui neid ei märita."